

FÁBIÁN ISTVÁN

A markoláb

Féner Tamásnak, akinek tudása tudás

A Nap elfogyóban. A Hold fürdik,
 izeg-mozog a lepattogzott zománclavórban
 (leander küzdött ott előtte bármi fényért),
 ring a Hold a kútvízben táncoló körökben.

Kutyák, farkasok isznak az ócska lavórból,
 sorba állnak, míg planétákba mar országos éj,
 Hold-veknivel szalad a markoláb, félkrajcár
 csak már a Nap, izzik a lángos kakastaréj.

Csordásfarkasok rágják a mélyülő eget,
 ahol a Nap és a Hold is végleg halott.
 Hómezőn futó virkolák falja az égitesteket.

Vitorlát bont a téli ég, repül fölöttünk éji zápor.
 Keresztleletlenül elhalt gyermekek nyelik a Holdat,
 törvények szerint minden holdfogyatkozáskor.

A vendég

Itt vagy. De mintha máris emlék.
 Véletlen mozdulat a tájban.
 Tükre itt élő otthonosságnak.
 Fűvek hajlása súgja lépted.

Köd száll a múltó avaron.
 Dér fagy fehéren fekete ágra.
 Kísérlet csak megérkezésed.
 A varjak a szántásra visszaszállnak.

Esküvőre jöttél. Aki vagy: kéretlen vendég.
 Mindennek tanúja. Pozsgás kísértet.
 Papírforgós, kreppzászlós varázslat.

Céllövölde papundekli nyulán krétapont.
 Nyálzó szájakon nevetség.
 Roppanó hurkapálcán pengő bádoggállat.